

Jezična papiga, ki je bila osam gorka vže od takrat, ko so ji snedle vse najboljše hruške po deveti deželi, znesla se je sedaj nad njimi in vse izdala sršenom. „Naša lipa je vže stara, slon bi jo utegnil podreti,“ bali so se sršeni in hitro poslali poslanca k tigru, največjemu sovražniku slonovemu, ki jim je zares brž obljubil pomoč. Spotoma so poslanci pregovorili še volka in divjega mrjasca ter se vrnili veseli domov. „Ne bodo nas! ne bodo nas!“ bobnelo je po votli lipi, vender je mlade sršenčke, ki so s svojim zbadanjem in draženjem zakrivili ta boj, zelo skrbelo, kako se bo končal.

No, kdo je zmagal? Kdo? Sršeni so bili — tepeni! Slon se je namreč naslonil na lipo in jo podrl, zavezniki sršenov so pa zbežali.

Sedaj so pa sršeni tožili slona pri kralji živalij, pri levu. Le-ta je sklical urno vse živali ter jel preiskavati. Zelo strogo je izpraševal, zakaj vselej je sodil še-le tedaj, ko se je natančno prepričal, kdo je kriv. Zlasti pa si je ta dan prizadeval, da bi zvedel čisto resnico, ne bil bi namreč rad obsodil svojega svetovalca slona, sršeni so mu bili pa tudi ljubi, ker so mu plačevali veliko davka v najboljšem devetodeželskem medu.

Dolgo je trajalo izpraševanje, dolgo so zvrčali krivdo drug na drugega, a slednjič se je vender-le pokazalo, da niso imeli sršeni hudobnega namena, temveč mladi sršenčki niso prav razumeli Brenka, ose so bile prenagle, sršeni potem zopet prehude jeze, medved in slon sta pa mislila, da je pravična vojska, da sta dolžna pomagati preganjanim osam.

Lev ni obsodil nikogar, ampak velel to-le: „Ose naj le še beró po travniku ob potoku, sršeni naj si poiščejo drugo bivališče, saj to bi jim bil lahko porušil prvi vihar, a mladi sršenčki morajo za kazen tri mesece še bivati v podrti lipi, katero bodo medved, slon, tiger in volk pokrili s prstjo. Te tri mesece morajo premišljevati ta-le rek: Kar se doma skvási, tega ne razglási! To velevam in ukazujem jaz, kralj živalij!“ Lev je končal, položil šapo na votlo lipo ter mogočno pogledal po zbirališči. In vse živali so hvalile modro razsodbo, zavpile: „Živel lev, naš kralj!“ ter se zadovoljno razšle.

Mladim sršenčkom se je prijetno zdelo v votli lipi pod zemljo, zato so ostali po preteklih treh mesecih še v nji. Od takrat prebivajo sršeni ne le po votlih drevesih, temveč tudi po luknjah pod zemljo. Levov nauk: „Kar se doma skvási, tega ne razglási!“ pa so si trdo vtisnili v spomin, in ni še bilo slišati, da bi se bili kdaj pregrešili zoper njega.

I, glejte si no, saj bi bilo tudi dobro, da bi naši otroci ne raznašali vsega, kar se doma godi in govori: marsikakega prepira mej sosedi bi ne bilo!

Kajtimar.

Sirota.

Stvarnik, večna Ti dobrota!
Milo mojo čuj prošnjó,
Ki do Tebe jaz sirota
Dvigam danes jo v nebó.

Nimam áteja nì mame,
Sama širom sem svetá —
Ti, o Stvarnik, skrbi záme,
Téši žalost mi srcá!

Janko Leban.

